

Sygehuset fra den 15. Oktober, og det viser sig deraf, at Pastor Fjord-Christensens Datter laa paa Sygehuset i 13 Dage og gik derefter i ca. 14 Dage til Sygehuset for at blive tilset. Det er derfor ikke helt rigtigt, hvad det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen) udtalte, at Præstens Datter efter 14 Dages Ophold var udskrevet som fuldt helbredet. Gaardejer Marius Petersens Datter laa paa Sygehuset, indtil den 27. September, ialt 58 Dage, og siden den 27. September har hun maattet komme paa Sygehuset hver Dag for at være under daglig Behandling; Brandsaaret er endnu stort, Faren for Sammenvoksning er stadig til Stede — det vil sige Faren for varig Invaliditet. Den højtansete Læge, som jo er alle bekendt, Dr. Muus, der staar i Spidsen for Maribo Amts Sygehus, har i øvrigt udtalt, at efter hans Skøn var Lægehjælp her en absolut Nødvendighed.

Hermed tror jeg at have rettet noget paa den Opfattelse, at det var en ubetydelig Sag, som man let kunde komme over. Dernæst er Sagen ikke rejst af Pressen. Det er ganske forkert. Den er rejst af Befolkningen paa Øen, som havde foretaget sig adskilligt, blandt andet en Henvendelse til Lægen og til Birkedommeren, inden Sagen blev offentligt omtalt i Bladene. Den er i øvrigt rejst, som Værgeraadssager i Almindelighed rejses, udsprunget af Medlidenhed og Harme hos rettænkende Mennesker over den Behandling, der bliver Børn til Del, som lever iblandt dem, og denne Medlidenhed med Børn, der lider ilde, og Harmen over, at det sker, er i Virkeligheden Børnenes eneste Værn, naar der ikke tages forstandigt og forsvarligt paa dem af Forældrene. Man skulde derfor ikke, som man har gjort fra mange Sider, laste Askø-Beboerne for det, de har gjort her. Det fortjener de ikke. Nu ved jeg meget vel, at Forholdet mellem Præsten paa Askø og en Del af hans Menighed er ganske overordentlig spændt; det maa det for øvrigt være, hvor der findes en saa mørk og streng Prædikant, som Tilfældet er paa Askø. Men man har alligevel ikke Ret til at sige, at det er en Bevægelse, der er rejst mod Præsten fra Modstandere af Indre Mission. Det er ikke rigtigt. Indre Mission paa Askø tog efter de Oplysninger, der foreligger for mig, ikke Stilling for Præsten, men imod ham, og ved Værgeraadsmødet stemte hans Meningsfælle i Værgeraadet sammen med de andre for Tvangsindlæggelse af Børnene.

„Nakskov Tidende“, som udførligt har oplyst dette, bebrejder med god Grund i en Polemik med „Kristeligt Dagblad“ dette Blad, at det ikke har oplyst for Folk, at Indre Mission dernede tog denne Stilling til Sagen. Og at det ikke er en tilfældig Flok, som er løbet sammen for at genere Præsten og overfalde ham, turde fremgaa af en Erklæring, underskrevet af 14 navngivne Kvinder og Mænd, som er offentliggjort i „Nykøbing Dagblad“, blandt disse findes Sognefogeden, Sogneraadformanden og Formanden for Menighedsraadet. Jeg kan altsaa ikke se rettere, end at man har gjort Askø-Beboerne i al Almindelighed Uret, naar man har villet sige, at de har villet benytte denne ubehagelige Sag til et Overfald paa den Præst, som mange af dem paa Grund af hans Optræden stod i et skarpt Forhold til.

Endelig har man sagt: Ja, men den første Lægeerklæring gik jo ud paa, at Børnene var blevet forsvarligt behandlet. Jeg har i „Nakskov Tidende“ set dette forklaret derhen, at Læge Hersom havde udstedt den Erklæring, at Behandlingen til at begynde med var ganske rigtig — fordi han bl. a. ønskede ved en saa lempelig, en saa villig Holdning som muligt at komme paa Talefod med Forældrene. Han vilde paa den Maade søge at bane Vej for, at de kunde komme bort fra deres Stædighed overfor det at lade Børnene lægekyndigt behandle. Lægen har ikke erklæret Behandlingen for tilstrækkelig. For øvrigt forekommer det mig, at man med Hensyn til ham maa holde sig til den Erklæring, han afgav i Værgeraadet.

Naar jeg nu fastholder alt dette, saa forekommer det mig, at Biskop Wegeners Udtalelse om, at der ikke var rejst Sag andre Steder i et saadant Tilfælde end netop paa Askø, neppe kan holde Stik. Der er dem, der havde ønsket og haabet, at Biskop Wegener havde kunnet gribe mæglende ind og søge at tale de rette vedkommende til Besindelse, saaledes at den ubehagelige og pinlige Tvangsindlæggelse kunde være undgaaet. Maaske har han forsøgt det; jeg ved det ikke; men saa har det jo været forgæves. Sansen for Hjemmenes Frihed og Fredlysthed er lykkeligvis stærkt udviklet her i Landet, og det glæder vi os alle over. Forstaaelsen af Samfundets Pligt til at værne og beskytte Børnene mod Mishandling og Vanrøgt fra Hjemmenes Side er vistnok desværre ikke saa stærkt udviklet. Det viser bl. a. de Udtalelser, der ved denne Sag er kommet frem om, at man ved den forestaaende Revision af